De Mooiste Kerstverhalen

EMILI VOLKOVINA

Inhoudsopgave

De houten soldaat en het betoverde koninkrijk 4
Het meisje met de winterlichtjes..... 34
De drie bezoekers van de kerstnacht..... 56
Het kleine dennenboompje dat van Kerstmis droomde 66
Het sneeuwmeisje en het geheim van de winter 80

De houten soldaat en het betoverde koninkrijk

In een klein stadje, omringd door heuvels en bossen, waar de daken 's winters onder een dikke laag sneeuw verdwenen, woonde een negenjarig meisje dat Emilie heette. Haar huis stond aan het einde van een geplaveide straat, vlak bij een oude klok die al meer dan een eeuw de uren sloeg. Zodra december aanbrak, versierden de bewoners hun ramen met dennentakken, hingen de winkeliers slingers boven hun etalages en verspreidde zich iedere avond een heerlijke geur van gepofte kastanjes over het marktplein. Emilie hield bijzonder veel van deze tijd van het jaar. Het leek wel alsof de hele wereld zich voorbereidde op iets wonderbaarlijks. Urenlang kon ze achter het raam naar de vallende sneeuwvlokken kijken, terwijl ze droomde

van de buitengewone avonturen die zich misschien afspeelden in de besneeuwde bossen, voorbij de laatste huizen van het stadje.

Dat jaar beloofde kerstavond bijzonder mooi te worden. Sinds de ochtend sneeuwde het onafgebroken en de tuin achter het huis was verdwenen onder een dikke witte deken. In de woonkamer stond naast de open haard een enorme kerstboom, versierd met rode linten, goudkleurige dennenappels en kleine zilveren sterren. Emilies moeder was druk bezig met het kerstdiner, terwijl haar vader de laatste kaarsen op de schoorsteenmantel probeerde aan te steken. Arthur, Emilies oudere broer, liep ondertussen voortdurend om de kerstboom heen en bekeek de cadeautjes met een nieuwsgierigheid die hij niet eens probeerde te verbergen.

'Ik weet zeker dat in dat grote rode pak mijn bouwpakket voor het kasteel zit!' verkondigde hij voor de derde keer die dag.

'Dat heb je vanochtend ook al gezegd,' antwoordde Emilie glimlachend.

'En ik blijf het zeggen totdat ik het mag openmaken!'

Het meisje lachte, maar toen viel haar oog op een klein pakje dat ze nog niet eerder had opgemerkt. Het lag verscholen achter de voet van de kerstboom, bijna helemaal aan het zicht onttrokken door de onderste takken. Anders dan de andere cadeautjes, die waren ingepakt in glanzend papier en versierd met kleurrijke linten, was dit pakje omwikkeld met eenvoudig bruin papier, bijeengehouden door een rood touwtje. Er zat geen kaartje aan waarop stond voor wie het bestemd was. Emilie liet het aan haar vader zien. Hij bekeek het

verbaasd en moest toegeven dat hij geen idee had waar het vandaan kwam. Misschien had een buurman het neergelegd terwijl ze het kerstdiner voorbereidden? Niemand wist het, en daarom lieten ze het mysterieuze pakje tot die avond onder de boom liggen.

Na het eten, toen het hele gezin zich in de woonkamer had verzameld, mochten de kinderen eindelijk hun cadeautjes openmaken. Arthur kreeg het kasteel waarop hij zo had gehoopt, compleet met verschillende ridders en een kleine ophaalbrug. Emilie vond onder de boom een prachtig geïllustreerd sprookjesboek, een doos kleurpotloden en een wollen sjaal die haar grootmoeder speciaal voor haar had gebreid. Daarna pakte haar vader het bruine pakje op en gaf het aan haar.

'Omdat niemand weet voor wie dit cadeautje is, stel ik voor dat ons kleine nieuwsgierige aagje het openmaakt!'

Emilie maakte voorzichtig het touwtje los, vouwde het papier open en ontdekte een houten soldaatje dat in een stukje blauwe stof was gewikkeld. Het figuurtje droeg een donkerblauw uniform met gouden knopen, hoge zwarte laarzen en een grote rode hoed. Aan zijn riem hing een smal zilveren zwaard en zijn gezicht was met opmerkelijke zorg uitgesneden. Toch zag het speelgoed er erg oud uit. Op verschillende plaatsen was de verf afgebladderd, door zijn hoed liep een barst en doordat het ene been iets korter was dan het andere, kon hij niet goed rechtop blijven staan.

'Wat een vreemd ding!' riep Arthur uit terwijl hij over de schouder van zijn zusje meekeek. 'Het lijkt wel speelgoed dat honderd jaar geleden is achtergelaten!'

Hij pakte het soldaatje en probeerde het over de tafel te laten lopen, maar het figuurtje viel vrijwel meteen om. Arthur barstte in lachen uit en gaf het terug aan Emilie.

'Hij zou geen beste ridder zijn in mijn kasteel. Hij zou al omvallen voordat de strijd begonnen was!'

Emilie antwoordde niet meteen. Ze bestudeerde het gezicht van de soldaat, zijn licht gefronste wenkbrauwen en zijn ogen, die zo nauwkeurig waren geschilderd dat het leek alsof hij ergens in de verte naar keek. Er lag iets merkwaardig verdrietigs in zijn uitdrukking, alsof hij al heel lang wachtte tot iemand hem kwam ophalen.

'Ik vind hem juist heel mooi,' zei ze uiteindelijk. 'En alleen omdat hij niet goed kan staan, betekent dat nog niet dat hij niet dapper kan zijn.'

Ze pakte een blauw lint tussen het cadeaupapier vandaan en knoopte het als een sierlijke gordel om het middel van de soldaat. Daarna zette ze zijn hoed recht en plaatste hem tegen een doosje, zodat hij overeind kon blijven staan.

'Zo! Vanaf nu ben jij de kapitein van al mijn speelgoed.'

Arthur haalde zijn schouders op en keerde terug naar zijn kasteel. Emilie hield het soldaatje de rest van de avond dicht bij zich. Toen het tijd werd om naar bed te gaan, nam ze hem mee naar haar kamer en zette hem op haar nachtkastje, tussen haar sprookjesboek en een kleine lamp. Voordat ze ging slapen, wenste ze hem welterusten, zoals ze soms ook bij haar poppen deed. Daarna kroop ze onder haar dekens. Buiten bleef de sneeuw geruisloos vallen en langzaam naderde het middernachtelijk uur.

Emilie lag diep te slapen toen een ongewoon geluid haar wakker maakte. Het was niet het gekraak van hout in de open haard en ook niet het suizen van de wind langs de ramen, maar een zacht, regelmatig gerinkel dat deed denken aan piepkleine belletjes. Ze opende haar ogen, ging rechtop zitten en luisterde aandachtig. Het geluid leek van haar nachtkastje te komen. Door de gordijnen viel het bleke maanlicht naar binnen, waardoor lange schaduwen over de houten vloer vielen.

'Juffrouw Emilie?' fluisterde plotseling een klein stemmetje. 'Juffrouw Emilie, kunt u mij horen?'

Het meisje hield haar adem in. Ze keek om zich heen, ervan overtuigd dat Arthur een nieuwe manier had bedacht om haar bang te maken, maar het stemmetje klonk opnieuw, ditmaal met enig ongeduld.

'Alstublieft, word toch helemaal wakker! We hebben maar heel weinig tijd!'

Emilie draaide langzaam haar hoofd naar het nachtkastje en slaakte een kreet van verbazing. Het houten soldaatje stond rechtop, zonder ergens tegenaan te leunen, met zijn zwaard in de hand. Zijn ogen schitterden met een gouden gloed en zijn armen, die eerder nog onbeweeglijk waren geweest, bewogen nu even soepel als die van een echt klein mannetje. Toen hij merkte dat ze naar hem keek, nam hij zijn hoed af en maakte een elegante buiging die in merkwaardig contrast stond met zijn gehavende uniform.

'Kapitein Theodoor, bevelhebber van de Sterrenwacht, tot uw dienst, juffrouw!'

Emilie kon enkele ogenblikken geen woord uitbrengen. Ze wreef in haar ogen, trok aan haar deken en keek

opnieuw naar het soldaatje, dat geduldig wachtte tot ze van haar verbazing was bekomen.

'Maar… jij leeft?'

'Voor vannacht wel, ja. En geloof me, niemand is daar opgeluchter over dan ik! Het is ontzettend lang geleden dat ik mijn benen eens kon strekken.'

Om zijn woorden kracht bij te zetten, liep hij een paar passen over het nachtkastje, maar door zijn kortere been struikelde hij over het sprookjesboek. Hij krabbelde onmiddellijk overeind, zette zijn hoed recht en nam weer een ernstige houding aan.

'Vergeef me mijn onhandigheid. Mijn laatste reis heeft me niet bepaald in de beste staat achtergelaten.'

Emilie begon langzaam van haar verbazing te bekomen en boog zich naar hem toe.

'Hoe kun jij praten? En waarom ben je in mijn kamer?'

'Dat is een nogal lang verhaal,' antwoordde Theodoor. 'Helaas vrees ik dat we geen tijd hebben om het hier te vertellen. Kijk liever eens naar uw kledingkast.'

Het meisje draaide zich om. Op de plek waar normaal gesproken haar oude witte houten kledingkast stond, was een vreemd licht verschenen. De deuren waren vanzelf op een kier gegaan en een zilverachtige nevel gleed langzaam over de vloer. Achter de jassen en jurken die aan de hangers hingen, zag Emilie nu een bos vol met rijp bedekte dennenbomen, een hemel bezaaid met sterren en, heel in de verte, de schitterende torens van een kasteel. Een frisse bries waaide de kamer binnen en bracht de geur van hars en onbekende bloemen met zich mee.

‘Wat is dat?’ vroeg ze terwijl ze voorzichtig uit bed stapte.

‘De doorgang naar het Koninkrijk van Duizend Lichten,’ legde Theodoor uit. ‘Daar ontstaan de wonderlijke dromen die kinderen tijdens de kerstnachten hebben. Al eeuwenlang wordt ons koninkrijk verlicht door een magische ster die de bewoners beschermt en de wegen tussen de verschillende werelden openhoudt. Maar drie nachten geleden is die ster gestolen door de muizenkoning, en sindsdien verdwijnt ons licht beetje bij beetje.’

Emilie keek vol verwondering naar het landschap. Ze had veel sprookjes gelezen waarin kinderen betoverde koninkrijken ontdekten, maar nooit had ze gedacht dat ze zelf zo'n avontuur zou beleven.

‘En waarom kom je mij halen?’

Theodoor keek naar het blauwe lint dat ze om zijn middel had geknoopt.

‘Omdat u mij iets hebt gegeven waarvan ik dacht dat ik het voorgoed kwijt was. Toen mijn vroegere eigenaar me achterliet, viel de magie die mij tot leven bracht in slaap. Ik heb jarenlang opgesloten gezeten in een oude kist en ben daarna van huis naar huis gegaan, zonder dat iemand me wilde houden. Maar vanavond hebt u me aanvaard zoals ik ben, ondanks mijn uiterlijk, en door dat gebaar is een deel van mijn krachten ontwaakt. Dankzij u heb ik de doorgang naar mijn koninkrijk kunnen terugvinden.’

Hij hief zijn hoofd op en vervolgde met een ernstiger stem: